

1000
TỤC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng

CUỐN 9 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Cô gái đẹp và anh-hùng đã mượn
tình để trả hiếu ở truyện :

« Cái nạn Văn - Chương »

Luân-lý tiểu-thuyết rất hay rất ly-kỳ, đã
trọn truyện 1 cuốn giấy giá ba hào
bán tại Nhật Nam

Tin ấy đồn ra đến bên ngoài, ai nấy đều
ngợi khen người con gái họ Hồ bị giam ở
trong dinh giặc hơn một tháng giờ mà cổ
trí giữ toàn được trinh-tiết. Người cha tiếp
được giấy sức, liền lên phủ đường, cha
con trông thấy nhau tủi tủi mừng mừng,
rồi cùng nhau khóc lên nức nở, quan Thái-
thú liền cho cha con đưa nhau về. Hai
cha con ở phủ-đường ra, lại đưa nhau đến
công-quán để lạy tạ quan Khâm-sai, rồi mới
trở về nhà, về sau người con gái ấy gả
cho một vị tú-tài, rồi người chồng đỗ cử-

8-1834

nhân, làm quan đến chức giáo - thụ, vợ chồng đều hưởng thọ đến bảy mươi tuổi.

Lại nói truyện quan Khâm-sai bàn cùng quan Thái-thú Tào-châu, xét hỏi những bọn đàn bà con gái bị quân giặc bắt cóc, người nào có nhà cửa, gọi là cấp cho ít tiền rồi giao cho gia-thuộc lĩnh về, người nào không có nhà cửa thì liệu cấp cho ít vốn, cho đi tìm cách mưu-sinh. Còn gia-quyển của quân giặc, thì hãy tạm giam cầm vào một nơi, để đợi thánh-chỉ phát lạc.

Lại nói truyện Trương-thất cùng Tôn-hải chạy trốn ban ngày thì tìm chỗ kín để ẩn núp, đến ban đêm lại ra đi, cứ phải tìm những đường nhỏ hẻo lánh mà chạy, có lúc thì tìm được cơm ăn, có lúc thì phải nhịn đói, chạy luôn tám chín ngày giờ, mới đến địa-phận phủ Thái-an, hỏi thăm lối đi lên núi Dương-giác, có người thực-thà, không biết hai tên ấy là quân giặc, liền nói rằng :

Vị sư ở chùa Thanh-liên trên núi Dương-giác, đã có tiếng là một vị Diêm-vương

ổng giết người, nay các người lên đây, há chẳng phải là đem thân vào chỗ chết ư ?

Trương-thất nói :

Chúng tôi đây với vị sư ấy là chỗ bạn cũ, chắc rằng vị sư ấy không khi nào lại giết chúng tôi.

Người kia thấy nói thế, liền chỉ đường cho đi, Trương-thất và Tôn-hải lại dắt nhau theo con đường núi gồ ghề, bởi danh rẽ cỏ, rút là nguy-hiểm, so với đường núi Thanh-vân lại có phần hiểm-yếu hơn.

Khi đi đến dưới núi ; thấy có mấy cửa hàng bán rượu, nhà hàng thấy có khách đến, đều chạy ra mời vào và nói rằng :

Cửa hàng tôi có đủ cả rượu cơm, món ăn gì cũng có cả.

Trương-hải liền đi vào một nhà, thấy nhà cửa rộng rãi, đi vào trong phòng khách ngồi xuống, đếm xem những người đi theo, ngoài Tôn-hải ra, chỉ còn có bảy tên lâu-la, còn thì bỏ trốn ở dọc đường cả, trong lòng

ấy làm thương xót lắm, liền cho gọi cả vào, ngồi ra hai bên, nhà hàng chạy vào hỏi rằng :

Các ngài xơi gì, xin bảo rõ cho để chúng tôi dọn.

Trương-thất nói :

Có cá, thịt gà, thịt vịt gì cứ mang cả ra đây, rượu phải cho ngon, những người này đều đồng bọn với ta, phải dọn bàn nào cũng như thế cả, chớ phân hơn kém, mau lên.

Nhà hàng vâng lời, lập tức mang các món ăn và rượu vào bày làm hai bàn, Trương-thất và Tôn-hải ngồi bàn trên còn những tên lâu-la ngồi ở bàn dưới, cùng nhau ăn uống. Trương-thất vừa uống rượu vừa hỏi người nhà hàng rằng :

Ta muốn hỏi nhà người câu này, từ đây lên chùa Thanh-liên còn xa bao nhiêu nữa ? Vị hòa-thượng trong chùa ấy chẳng hay có nhà hay đi vắng ? nhà người ở đây, chắc là biết rõ, vậy xin làm ơn bảo giúp cho ?

Người nhà hàng hỏi rằng :

Vậy thế ngài có quen biết vị hòa - thượng ấy hay sao ?

Trương-thất nói : — Phải.

Nhà hàng nói :

Từ đây lên đây, còn xa chừng năm dặm nữa, đi lên đến lưng chừng núi có một chỗ gọi là đình vắng-lai, đình ấy có người canh giữ, ngoài đình có đào hầm xẻ rãnh, trừ khi là người quen hay là chỗ bạn cũ, nói rõ họ tên, thì vị đại-sư ở trong đình ấy, mới sai bắc cầu, ra cho đi vào, còn thì tuyệt-nhiên không cho ai vào cả nếu ai không biết mà mò-men lại gần, thì sẽ có tiếng ám-hiệu, chung-quanh đã có người phục sẵn đều đổ ra bắt trói lại, thế là chết, chứ chẳng mong gì sống lại nữa. Vì vậy nên người ta đã phải gọi chùa ấy là điện Diêm-la sống ! Bây giờ ngài muốn lên trên ấy, phải nên nghĩ cho kỹ đã, kéo lờ ra một chút mà nguy đến tính mệnh chứ chẳng chơi. Ngay như chúng tôi ở đây mở ngôi hàng bán cơm, chỉ là vâng lệnh sư-

phó làm tai mắt, hễ thấy các khách buôn đi lại, người nào đã biết phép nộp tiền mua đường, thì tôi sẽ cấp cho một cái phiếu thông-hành, cho được đi qua núi, trong khoảng trăm dặm chung quanh đây, không còn ai ngăn-trở, nếu không chịu đưa vàng bạc vào cửa hàng chúng tôi, chúng tôi dẫu cho đi nhưng ngầm đưa tin trước cho các nơi, bảo hễ thấy người như thế đi qua, là phải bắt giữ lại và có bao nhiêu tiền của lấy hết cả, người nào còn trẻ tuổi bắt đưa lên núi làm tiểu-tốt, người nào già yếu thì đưa cho một nhát dao kết quả tính-mệnh, rồi quăng bỏ xuống suối ; không những là đi một mình hay một vài người, cho dù đi bao nhiêu binh-mã cũng không thể nào đi thoát được ! Lại cách đây tám dặm có một con sông, bến sông chỗ ấy gọi là bến đò Mắt-dò, vị đại-vương trên núi này có pháp-lực thần-kỳ, sông dẫu không sâu, nhưng làm sao không ai có thể qua được, bất cứ là cái gì, hễ để xuống mặt nước là chìm ngấm

ngay không thể đi thuyền được, lại không có cầu bắc ngang, nước chảy rất nhanh, cho dù thiên-binh vạn mã, đến đó cũng chịu bó tay, chỉ còn cách ngồi ở trên bờ mà chờ chết !

Nếu người nào mà uốn g nước sông ấy vào thì lập tức đau bụng, rời-rã chân tay, chỉ một lát rồi lăn ra mà chết ! Bởi vị đại-vương có cái phép lực thần-kỳ như thế, cho nên mới chiếm được cái chùa Thanh-Liên ở núi Dương-giác này cùng đồ-đệ con, đồ-đệ cháu hàng ngày hưởng phúc yên vui. Phàm các bọn hảo-hán ở các núi rừng ở trong tỉnh này Sơn-đông đều phải dâng vàng-bạc, lại có mấy vị Đại-vương ở ngoài bể, cũng thường-thường có đưa tin đến dâng lễ - vật, để phòng lỡ có khi gặp hoạn-nạn, cầu Đại-vương giúp sức cho. Bây giờ ngài mới là lần đầu đến đây, đường lối không thuộc, e rằng lại có điều gì ngăn-trở, vậy để tôi sai người cùng đi với ngài có nên chăng ?

Trương-thất nghe nói liền nói rằng :

Này chú ơi ! ta xin nói thật để chú biết, ta đây nào phải ai đâu, chính Trương-thất đại-vương ở núi Thanh-vân thuộc phủ Tào-châu đó, cùng vị đại-vương trên núi này vẫn là anh em kết-nghĩa, thời thường vẫn có tin đi tin lại với nhau. Đại hòa-thượng có đến Sơn-trại ta ba lần, ta vì bận việc nên chưa đến đây bao giờ, vì nay hiện có chút việc không được như ý, nên phải thân đến nhờ hòa-thượng ra tay giúp đỡ cho. Nguyên vì mới đến đây lần này là một, nên bỡ-ngỡ lạ-lùng, không thuộc đường lối, nếu chú lại có lòng tử-tế, sai người đưa đi thì còn gì bằng, ta cùng các chú cũng như người một nhà, vậy ta chẳng cần phải nói tạ ơn làm gì cho thêm phiền nữa.

Người nhà hàng nghe nói liền quỳ xuống vái iậy mà nói rằng:

À, thế ra ngài là Trương-dại-vương, hôm nay hạ-cố đến đây, kẻ tiểu-nhân này vô-linh không biết, thực là có tội lắm.

Trương-thất vội-vàng đứng lên đỡ dậy mà nói rằng :

Chết nỗi; chú đừng làm như thế, vậy xin phiền chú mau mau đưa chúng tôi lên để yết-kiến đại Hòa-thượng vì có việc cần.

Người nhà hàng liền thối một tiếng ám-hiệu, bỗng thấy ở bên trong có mấy người chạy ra, hỏi qua mấy câu, rồi mời Trương-thất đi.

Trương-thất và Tôn-hải liền đứng dậy cùng đi với mấy người ấy, theo cái đường nhỏ ở sau nhà hàng mà đi. Đi chừng một khoảng xa, thấy có mấy gian phòng, trong phòng có lầu, mấy tên dẫn đường bảo Trương-thất hãy đứng ngoài, rồi đi vào trèo lên lầu thối một tiếng còi làm hiệu.

Tiếng còi vừa dứt, trên núi đã có tiếng người thưa, rồi có mười người khiêng hai cái kiệu tre, sồng-sộc chạy xuống, mời Trương-thất ngồi một cái, Tôn-hải ngồi một cái, bốn người khiêng một, thẳng đường lên dốc, đi

chạy như hay, chỉ độ nửa giờ đã lên đến trên núi, thấy có một cái đình, một người ở trong chạy ra tiếp-kiến, hỏi rõ lai-lịch, rồi cùng đi lên, chừng độ nửa dặm, đã đến trước cửa chùa Thanh-liên, thấy cửa chùa mở rộng, có vẻ oai-nghiêm, hai bên có vài chục tên đầu-đà ngồi, diện mạo nom rút hung-ác, thấy Trương-thất và Tôn-Hải liền cùng đứng dậy hỏi rằng :

Hai ngài ở đâu lại đây ?

Người dẫn đường kể họ tên cho biết, bọn đầu-đà đều ra ý sợ hãi, vội chấp tay mà nói sảng :

Chúng tôi vô tình không biết, nên không đi đón được, cúi xin Đại-vương ngài tha tội cho.

Trương-thất nói :

Không dám, xin phiền vào thông báo đại hòa-thượng cho.

Bọn đầu-đà liền bảo một tên chạy vào trước thông báo, độ một lát, thấy Thiết-đầu đà mang vài chục tên đệ-tử rào bước chạy ra,

rông thấy Trương-thất vội chạy đến chào, rồi nắm lấy tay cùng đi vào trong Thiền-viện, Tôn-hải cúi đầu vái chào, Thiết-dầu-đà đáp lễ lại rồi hỏi Trương-thất rằng :

Hiền-đệ không ở sơn - trại để trấn giữ, có gì lại không quản xa-xôi nghìn dặm mà đến đây, chắc là có việc chi, xin nói cho biết ?

Trương-thất nói :

Tiểu-đệ ngày nay bơ-vơ không chốn nương thân may mà trốn được đến đây, cầu xin lão-kha ra tay cứu giúp, hoặc còn có cơ mong sống được chăng. nếu không thì sẽ phải làm con quỷ không đầu vậy.

Thiết-dầu-Đà nghe nói dật nẩy mình, rồi vội hỏi rằng :

Ồ lạ ! vậy thế ở qui sơn-trại mới xảy ra tai-biến gì ?

Trương-thất ra ý buồn - rầu mà nói rằng :

Hiện nay mới có vị Khâm-sai bỏ ra tỉnh Sơn-dông, khi mới đến thì nói là đi tuần-đuyệt các nơi, rồi đi đến Tào-châu, ba ngày

sau liền đem quân đến chực đánh sơn-trại, tiểu-đệ được tin sai người đi dò-thăm, thấy cách cử-động của hãn, tỏ ra [kẻ nhu-nhược vô tài, nên tiểu-đệ định kế trá hàng, lừa hãn lên núi rồi phục-binh để bắt sống, không ngờ hãn cũng dùng kế, giả ý lui quân, nói là phụng-chỉ có việc quân khẩn-cấp khác, tiểu-đệ thấy vậy tưởng-thực, liền kéo quân xuống núi đến Tào-châu định cướp lấy một số lương-thực đem về dùng, ngờ đâu bị mắc lừa cái kế diệu-hồ li-sơ của hãn. Tiểu-đệ vừa cất quân đi khiỏ; thì hãn liền kéo quân trở lại, hợp với hai đạo quân nữa, ngay ban đêm kéo đến đánh sơn-trại. Hãn đã chiếm mất nơi căn-bản rồi nhưng vẫn không chịu thôi, sai người chia đường đuổi theo, tiểu-đệ cùng đường quá không biết chạy đi đâu, nên phải lặn ngòi nơi nước đến yết-kiến lão kha kha nương nhờ ít lâu, chẳng hay lão kha có nghĩ được kế gì, vì tiểu-đệ cướp lại sơn-trại được không ?

Thiết-dầu-dà nghe nói liền găm lên một tiếng, rồi nói rằng :

Nó làm cho ta tức lên mà chết mất đây !

Thiết-dầu-dà nói rồi, liền giơ một ngón tay chỉ ra bên ngoài mà nói rằng :

An Khâm-sai, mày là một đứa trẻ danh mà dám cả gan thế ư ? Ta cùng mày thù xưa chưa báo, ngờ đâu ngày nay mày lại lừa-dối anh em của ta đây, nếu ta không bắt được ; mày mà bám thây ra làm trăm đoạn thì ta thề không làm giống người nữa !

Trương-thất nói rằng :

À thế ra nó cũng là kẻ thù của lão kha-kha, vậy chẳng hay vì có gì mà nó lại cùng lão kha-kha kết nên thù-oán, có thể nói cho tiểu-đệ được nghe không ?

Thiết-dầu-dà nói :

Ngu-huynh có một người đồ-đệ rút thân, ên gọi là Xích-diện-hồ, trụ-trì ở chùa Năng-nhân trên núi Hắc-phong, năm trước bị người giết-hại, lúc đầu không biết là kẻ nào giết, sau ngu-huynh có thu được một tên lính trốn làm đồ-đệ, tên là Hoắc-sĩ-đạo, tên ấy biết rõ đầu-

đuôi và có nói rõ là con vợ An-ký xưa kia gọi là «Thập-tam-muội», ẩn-úp ở một giải núi Thanh-vân, làm một tên nữ cường-đạo, chính con danh ấy giết chết Xích-diện-hồ, đó chẳng phải vợ-chồng nó là kẻ thù sẵn của mình ru?

Trương-thất nói :

Ngày nay An-ký phụng chỉ đi tuần-liều các chốn núi rừng, đến đâu cũng lấy được biah-mã, hẳn lại có các tướng mạnh giúp sức, như vậy thì biết dùng cái diệu-kế gì có thể báo-thù được, vậy xin lão kh a-kha nên nghĩ trước cho, Thiết-dầu-dà nói :

Ngu-huynh hiện đã sai người đi dò thám, chờ khi nào nó kéo quân đến đất này, ngu-huynh sẽ thân xuống núi, dùng chút pháp-lực, để kết quả tính-mệnh nó. Nếu cùng nó đánh nhau, là phải dùng đến khí-giới thì mình không có đủ, chi bằng cứ chờ lúc đêm khuya ngu-huynh cố lén đến chỗ nó ở, đọc mấy câu thần-chú khiến cho nó mê-mẩn không biết gì, bấy giờ sẽ chặt lấy

dầu nó thực dễ như giở bàn tay !

Trương-thất nói :

Lão Kha-kha cái pháp-lực thần-bý đến như thế, thì lo gì không giết chết được An-ký.

Thiết-dầu-đà nói : Còn một kế lại diệu hơn nữa, không cần phải xuống núi, chỉ cần sai một người tinh-tế, xuống núi hỏi dò làm sao cho biết đúng được năm, tháng, ngày, giờ sinh đẻ của An-ký, viết vào một tờ giấy rồi ta sai bó cỏ làm một hình người, đem cái giấy ấy gián vào người cỏ ấy, mỗi ngày mấy lần tụng niệm chân-ngôn, chỉ trong bảy ngày là An-ký chết, nếu dùng được kế ấy thì không phải khó nhọc gì ?

Trương-thất nói :

Dùng kế ấy thì diệu hơn thật, việc không nên chậm, phải mau sai người xuống núi, và nên cho hai người cùng đi, không bao lâu tất có thể thành công.

Trương-thất và Thiết-dầu-dà cùng nhau nói chuyện rất vui, rồi sai người dọn rượu ra, chén tạc chén thù, mãi đến đêm khuya mới cùng nhau vào phòng đi nghỉ.

Đã có số 3, Biểu không số đầu
Tiền-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)
Giấy bằng hai Gái anh-hùng Giá ba xu
Đến trọn bộ

Thất-Kiểm Thập-Tam - Hiệp

D. N. đã trọn bộ 76 cuốn, mua lẻ 76 xu
Cả bì giấy là 1p00 (thứ bì giấy gáy vải
(thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn)

24 người anh-hùng C. Q.

(VÕ-HIỆP TIỀN-THUYẾT biểu không số 1)
Đã có số 2 Giá 3 xu

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

Đều do Nhật-Nam in bán